

заповѣда да напишатъ най честолюбивий надписъ, който е слѣдоющій: „Александръ Филипповъ и Еллитѣ освѣнъ Лакедемонцитѣ, отъ варваритѣ, които живѣятъ въ Азия“. А колкото за златни чаши, багрѣници и други подобни, нѣща които бѣше земалъ отъ Перситѣ, като удържа отъ тѣхъ нѣколко за себе си; другитѣ прати на майка си.

§. 17. Прочее, това сражение направи извѣднѣжъ голѣмъ прѣвратъ относително Александровий планъ; тѣй щото можя лесно да прѣвзѣме Сардисъ, който градъ бѣше като прѣдупрѣпление за княжеството на варваритѣ, които се намираха по край морето; и който бѣше столицата на Лидия, но и други градове бѣха се приложили нему. Само се въспротивиха Аликарнисъ и Милитѣ, но и тѣ като обра, и околнитѣ имъ мѣста като ги подчини, та колкото за другитѣ бѣше на двѣ мнения. Често пѣти обаче, прѣдпочиташе първо, да ратува противъ Дария и да бжде въ опасностъ отъ другитѣ, а другъ пѣтъ мислеше че като ще завладѣ крайморскитѣ градове и паритѣ имъ, и като си почини и приеме сила, послѣ да се качи противъ Дария и да го воюва. А сѣществуваше тогазъ около градътъ на Ксатитѣ една елха, която казваха че очевидно бѣше се обърнала отъ коренътъ си и като падна, та изваде отъ дълбочината единъ мѣденъ мѣдалъ, който бѣше написанъ съ стари букви, и означаваше че щѣше да прѣстани вече властѣта на